

u Zagrebu, koji je takodjer u novije doba kušao s romanom — i mnogi, vrlo mnogi drugi. —

Većina pripovedaka izlazi u pojedinim književnim listovima, od kojih imamo: u Beogradu četiri — Kolo, Nova Iskra, Zvezda, Srpski knjiž. Glasnik; — u Nišu jedan — Gradina; — u Sremskim Karlovcima jedan — Brankovo Kolo; — u Sarajevu jedan — Bosanska Vila; — u Mostaru jedan — Zora; — na Cetinju jedan — Književni list. —

Odazivajući se, gospodine uredniče, Vašoj želji, da kažem nekoliko reči o novijoj i najnovijoj pripovesti srpskoj, čini mi se, da sam pogodilo ono, što ste mislili: ja sam se, na ime, ograničio na kratak pomen najvažnijih radova u Srba u užem smislu. Da je bilo po mojoj želji, ja bih voleo, da se zajedno, u jednom zrcalu, prikaže novija i najnovija pripovetka srpsko-hrvatska, jer je to tek potpuna celina, na jednom jeziku. Ne mislim, da bi moja skromna snaga bila za to dovoljna, ali sam uveren, da bi to bilo pravo. A u nas se veli: »Što je pravo, i Bogu je drago!«

Oj, vdahni življenje ginočemu stebłu . . .

P^oprej sem ponujal ti vrtnic rudečih
in klinčkov in vsega dišečega cvetja,
a danes je zima, segnili so klinčki,
od vrtnic ostalo le steblo bodeče.

Ponujal sem prej ti srce idealno,
ljubezen ponujal ko morje skrivnostno,
a danes sem zgubil nebroj idealov,
uničili so jih viharji življenja.

Ponujam ti danes le steblo bodeče
od preje cvetočega rožnega grma:
oj, vdahni življenje ginočemu stebłu,
da vnovič duhteče cvetove rodi.

Ti nova pomlad po viharjih mi bodi,
ne pusti, da vsabne ta rožnatj grm,
ki mogel roditi cvetove bi krasne,
samo da na novo ga solnce obsije.

J. Hacin.